

Αρχιμ. Ιωήλ Κωνσταντάρου Καρποί ελεημοσύνης

/ Άγιος

Αρχιμ. Ιωήλ

Κωνστάνταρος

ΚΑΡΠΟΙ ΕΛΕΗΜΟΣΥΜΗΣ

**Αποστολικό Ανάγνωσμα
Κυριακής Β' Λουκά**

(Β' Κορ. θ' 6-11)

Όσο κι αν φαίνεται παράδοξο, η πρακτική αρετή τής ελεημοσύνης, όταν εξασκείται με διάθεση αγαθή και καρδιά αγαπώσα, φανερώνει ύψος πνευματικότητας. Εξ' αντιθέτου, όταν ο πιστός χωλαίνει στο ζήτημα αυτό, αποδεικνύει κουφότητα και πίστιν άνευ περιεχομένου. Γι' αυτή λοιπόν την βασίλισσα των αρετών, την ελεημοσύνη, μάς κάνει λόγο ο θείος Απόστολος στο Αποστολικό μας ανάγνωσμα. Είναι δε πολύ χαρακτηριστική πλην των άλλων η επιβεβαίωσις του ίδιου του Θεού ότι η αρετή αυτή "μένει εις τον αιώνα". Δεν σβήνει και δεν χάνεται ποτέ.

Αφού λοιπόν είναι τόση η αξία της αλλά και αναγκαία η αρετή αυτή, στην συνέχεια από το πνευματικό μεταλλείο των Πατέρων θα αντλήσουμε θησαυρό ουράνιο και υλικό προς οικοδομήν τής έμπρακτης αγάπης.

Αποτελεί κοινή ομολογία των Αγίων μας πως οτιδήποτε καλό κάνουμε **"εις ένα των μικρών τούτων των ελαχίστων"**.

οποιαδήποτε βοήθεια προσφέρουμε σε κάποιο πτωχό, φαινομενικώς μόνο προσφέρουμε στους ανθρώπους. Επί της ουσίας δίδουμε στον ίδιο τον Κύριο. Και πώς όχι, αφού τους πτωχούς και αδυνάτους τούς θεωρεί Εκείνος **“αδελφούς” Του; (Ματθ. κε΄ 40)**. Ο θερμουργός κήρυξ τής ελεημοσύνης, ο Ιερός Χρυσόστομος θα διασαλπίζει: **“Περιέρχομαι προσαιτών και ταις θύραις σου παριστάμενος προτείνω χείρα”!** Γυρίζω δηλαδή σαν ζητιάνος και στέκομαι μπροστά στην πόρτα σου και απλώνω το χέρι μου. Αλήθεια, ενώπιον της ρεαλιστικής αυτής περιγραφής, είναι δυνατόν να παραμείνει καρδιά ασυγκίνητη και πόρτα επτασφράγιστη; Αδύνατον εάν αυτός που ακούει τους χτύπους τούς επαιτικούς αισθάνεται και στο ελάχιστο άνθρωπος. Όντως συγκλονίζεται η ύπαρξις όταν ο Παντοδύναμος Θεός δανείζεται από το πλάσμα του και ταπεινά στο πρόσωπο των “αδελφών Του” ζητά τη βοήθειά μας. Εάν μάλιστα σκεπτόμαστε ότι ο Θεός δεν λησμονεί όπως οι άνθρωποι, αλλά ότι φροντίζει να μας εξοφλεί και μάλιστα μας επιστρέφει τα δανειζόμενα με τόκο πνευματικό και επιτόκιο της χάριτος, όταν λουζόμαστε στην ευλογία του για το ελάχιστο που δώσαμε, τότε ο άνθρωπος όχι απλώς θρυμματίζει τους πάγους τής καρδιάς, αλλά μετά από την αγάπη τού Θεού και την συγκινητική προσφορά αγάπης προς τους πτωχούς και πάσχοντας αδελφούς.

Επίσης εκείνο που πρέπει να επισημανθεί από το Ιερό Αποστολικό Κείμενο είναι ότι οι Μακεδόνες, παρά την θλίψη και την δοκιμασία τους, δεν κατεβλήθησαν αλλ’ αισθάνθηκαν υπεράφθονη χαρά για το ότι θα προσφέρουν ελεημοσύνη, σύμφωνα με την εντολή τού μεγάλου Αποστόλου. Έτσι λοιπόν η βαθυτάτη και εσχάτη πτωχεία τους απεδείχθη με το παραπάνω αξιοθαύμαστη στον πλούτο τής γενναιοδωρίας και της προθυμίας τους, στο να συνεισφέρουν μεγάλα ποσά. **Γι’ αυτό και αναλύοντας το σημείο αυτό η χρυσή σάλπιγγα της Εκκλησίας μας θα τονίσει· “Η πολλή πενία, πολύν πλούτον έτεκεν ελεημοσύνης. Ου γαρ τω μέτρω των διδομένων, αλλά τη γνώμη των παρεχόντων η φιλοτιμία κρίνεται. Διό ουδαμού λέγει πλούτον των δοθέντων, αλλά πλούτον τής απλότητος αυτών”!**

Όντως, για άλλη μία φορά η εμπειρία των Αγίων πατέρων τοποθετεί τα πράγματα στην βάση τής Χάριτος. Δεν έχει σημασία το τι δίνεις αλλά η προαίρεσις και η διάθεση με την οποία προσφέρεις. Εμπιστευόμενοι οι Χριστιανοί τής Μακεδονίας τούς εαυτούς τους στον Θεό και ελπίζοντες ότι θα ελάμβανε Αυτός πρόνοια περί αυτών, εάν περιέρχονταν σε εσχάτη στέρηση, πρόσφεραν εκ του υστερήματός τους! Βεβαίως οι άνθρωποι της νοοτροπίας τού κόσμου τούτου θεωρούν αυτό μωρία και αδιάκριτη υπερβολή, πτωχοί δηλαδή να προσφέρουν υπέρ πτωχών.

Αυτή όμως είναι η νικηφόρος οδός τής πίστεως που αχρηστεύει την στενή λογική

και οδηγεί διά του υπερλόγου στην δόξα τού Θεού. Και όταν υφίσταται αυτή η πίστις η ζωντανή τότε μόνο ο Θεός ευλογεί τον ζήλο. Τον ζήλο εκείνων που στα έργα τής αγάπης προχωρούν και πέρα των δυνάμεων και των οικονομικών τους μέσων, έστω και τα ελάχιστα που έχουν στην διάθεσή τους. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ο ίδιος ο Θεός προστατεύει από κάθε κακό τον άνθρωπο της ελεημοσύνης. Αυτός είναι και ο λόγος που ο Δαβίδ μακαρίζει αυτόν που βοηθά τους πτωχούς. **“Μακάριος ο συνιών επί πτωχόν και πένητα· εν ημέρα πονηρά ρύσεται αυτόν ο Κύριος”**. Και δεν την βλέπουμε αυτή την αλήθεια στην πράξη και σε όλες τις εποχές; Αλλά η ελεημοσύνη γίνεται ο φίλος και συνέκδημος στην προς ουρανού πορεία τής ψυχής μας και ρυθμιστής τής θέσεώς μας στην φωτεινή αιωνιότητα. Εκεί δηλαδή που βρίσκονται οι άγιοι και όλες οι σεσωσμένες ψυχές. **“Μακάριοι οι ελεήμονες ότι αυτοί ελεηθήσονται”** ετόνισε ο Κύριος. Έτσι λοιπόν μάς αποκαλύπτεται το πόσο εύκολα διά της αρετής αυτής μπορούμε να “εξαγοράσουμε” την Βασιλεία τού Θεού.

Αλλά ουδέποτε θα αγαπήσουμε την ελεημοσύνη, εάν πριν απ’ όλα δεν παραδώσουμε και δεν αφιερώσουμε τους εαυτούς μας στον Θεό. Όταν προηγηθεί αυτό, τότε κατά φυσικό λόγο θα προσφέρουμε και πάντα τα ημέτερα. Όλα όσα κατέχουμε, ώστε να διατεθούν κατά το θέλημά Του. Οτιδήποτε δε και εάν ξεχωρίσουμε εκ των δικών μας, για να δοθούν προς σκοπούς θεάρεστους, ουδέποτε πρέπει να λησμονούμε ότι δίδουμε εξ’ όσων ο Θεός μάς έδωσε, από τα δικά Του, τα οποία μάς έχει εμπιστευθεί.

Η ελεημοσύνη στον απόλυτο βαθμό που έχει ο Θεός τον κάνει όχι μόνο να μας προσφέρει ακαταπαύστως, αλλά αυτή τον έκανε, ένεκεν της Θεϊκής του αγάπης να στείλει τον Μονογενή Του Υιόν και Λόγον εις την γην.

Αυτή η ελεημοσύνη μάς συνδέει με τον ουρανό, γι αυτό θα τονίσει και πάλιν ο υιός τής Αγίας Ανθούσης: “αύτη μήτηρ αγάπης εστίν, αύτη φάρμακον εστί των ημετέρων αμαρτημάτων, σμήγμα του ρύπου τής ημετέρας ψυχής, κλίμαξ εις τον Ουρανόν εστηριγμένη, αύτη τού Χριστού το Σώμα συνδέει”!

Αλλά μετά απ’ αυτά, τα λόγια κρίνονται περιττά, Εκείνο που απομένει είναι να συνειδητοποιήσουμε ότι ως τέκνα τού Ελεήμονος Θεού, χρειάζεται να δείχνουμε αυτή την αρετή προς τους εν ανάγκαις αδελφούς μας, αφού ο δρόμος που οδηγεί προς τον Θεό, δεν διέρχεται παρά μέσα από τον ανθρώπινο πόνο...

Αμήν.

Αρχιμ. Ιωήλ Κωνστάνταρος

Πηγή: impantokratoros.gr